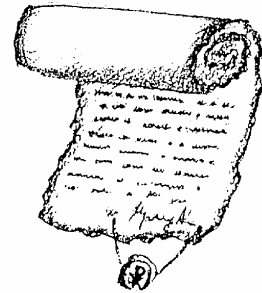

Hírlevél

A NAGYTÉTÉNYI RÓMAI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG
BELSŐ LAPJA

2001. 08. 15. Nagybaldogasszony

IX. évfolyam 4. szám

Itt a búcsúzás ideje.

Az együtt töltött időt mérlegelve köszönet az Úrnak a közel 6 esztendőért. A betegség és öregség nem mindig viselhető könnyen el, sem az egyén, sem a közösség számára, de ezzel számolni kell.

Köszönetet mondok az engem elfogadóknak, akikhez így eljutott a nekik küldött üzenet. Azok, akik segítettek is az Egyházközség közösségformálásában – nem kevesen vannak –, nem csak köszönetet, de bátorítást is érdemelnek. Láthatóan egyre inkább magukra találnak. Feladat bőven van. A jövő Egyháza bátor vállalást igényel. Küldetés a mi hitünk!

Köszönet az Úrnak azokért, akiknek segítséget nyújthattam az Istenhez vezető út 1-2 lépésének megtételében.

Köszönöm, hogy van utódom. Benne Jézusnak, a legfőbb Pásztornak a gondoskodó szeretetét lássátok. Kérem is, hogy Nagytétény soha ne nélkülözze a hiteles papi vezetést.

Az örök Haza felé zarándoklásunkban Isten után legyen oltalmunk égi édesanyánk, Nagybaldogasszony, az Egyházközség védőszentje.

A mennyei viszontlátás reményében búcsúzom, addig is az Úr legyen veletek!

Volt plébánosotok:

Marczis Ferenc

Olvassunk verset, mert érdemes!

„A templom az égi rend, az „égi palota„ mintájára, a föld feltételezett középpontján a négy égtájról tájoltva helyezkedik el, s formája a hegyvel, arányai pedig az emberi arányokkal mutatnak rokonságot.

Mennyezete sokszor csak szimbolikusan, de máskor kifestésben is a csillagos égboltot jeleníti meg. A bibliai Salamon jeruzsálemi templomának előképe Ábrahám áldozati oltára, és a Szövetség szentélye. ... A keresztény templom az útra is utal, hisz nyugat – keleti tájoltága a világosság, az isteni fény felé vezet. Más szempontból Jézus testének (Jn. 2.21) és az emberi testnek is (1. Kor. 6.19) a jelképe.”

(Szemadám György)

Juhász Gyula: Zsolozsma

Máriát dicsérik a hívek,
A kis templomból szól az ének,
Mária, a mi menedékünk,
Szárnyal a könyörgés az égnek.

Keresztényeknek segítsége,
Szomorúak vigasztalója.
S mintha az édesanyám hangja
A többi közül kizokogna.

Kedves Nagytétényi Testvérek!

Kértek tőlem néhány sor beköszöntőt. Mit is írhatnék?

Tudjuk (a családból, a munkahelyről, az életből) hogy a dolgok javarésze nem szavakon múlik. Tudjuk: személyes kapcsolat szükséges ahhoz, hogy a szavainknak legyen értelme (és fedezete).

Úgy érzem, nincs különösebb dolgom az elején, mint hogy jelen legyek. Figyeljek, és megtanuljam Nagytétényt. És mindenekelőtt – megismerhesselek Benneteket!

Minden további ebből következik majd.

Ehhez kérem a segítségeteket!

Addig is, szeretettel,

Hegyi Balázs (az új) plébános

A TARTALOMBÓL:

Iszkaszentgyörgy.....	2. oldal
Gömörország vendégszeretete.....	2. oldal
Hittantábor.....	3. oldal
Krónika.....	3. oldal
Piroska és Farkas.....	4. oldal
Naptár.....	4. oldal

Iszkaszentgyörgy, 2001. jún. 28 – júl. 1.

Nem üdüléssel indult Szeibert András családos kisközösségének és barátainak nyara a Székesfehérvári Egyházmegye takaros, kellemes ellátást is nyújtó lelkigyakorlatos házában.

Szent Ignác (és mai követőinek) szigorú regulái szerinti, szilenciumos, megdolgoztató, sokszor lelkünk nem mutogatott részleteit is felszínre hozó lelkigyakorlatos három nap volt. Szentírási jelenetek főszereplőjének helyzetébe kellett filmszerűen beleélni magukat a résztvevőknek. Személyesen „ott lenni”, kérdezni Jézust és hallani válaszát.

A falu katolikus templomának oratóriumában kis hely- és hittörténeti kiállítás van. Ebből idéznénk két megkapó, penna fogásához nem szokott kezekkel „aláírt” dokumentumot:

„Mi alább meg írtt Somosa hegybéli Gazdák az új kereszt felállítása alkalmatosságával eleink nyomdokát követvén kötelezzük magunkat, hogy azon keresztet, melyet most felállítottunk, fenntartani, ujjítani és ha romolni talál, helyreállítani fogjuk.

26. Mai 1802 Iszkaszentgyörgy”

„Mi alább meg írtt Kintses hegybéli Gazdák ezen kezeink kereszt vonalával kötelezzük magunkat és egész hegybéli Gazdákat, nem különben az utánunk valókat, hogy amely keresztet ebben az esztendőben felállítottunk és a mai napon szenteltünk, azt fent tartani, ujjítani, és ha romolni talál, helyre állítani fogjuk.

1.Maj. 1804 Iszka Szent György”

Vajon mi hogyan követjük eleink nyomdokát? És milyen útravalóval látjuk el az utánunk valókat?

GÖMÖRORSZÁG VENDÉGSZERETETE (Táborozás Guszonán)

A Németh András által vezetett ifjúsági csoport július 18-án, szerda délután 6 fővel elindult Szlovákia felé. Most először tartottuk nyári táborunkat hazánkon kívül. Guszona (szlovákul: Hušina) kis magyar falu, a határtól kb. 20-km-re. Plébánosa egy fiatal pap: Vadkerti István. Öt napig laktunk nála, így bepillantást nyertünk az ő életébe is. Barátságos, közvetlen ember. Három falut (Guszona, Nagydaróc, Hegymeg) lát el plébánosként immár 10 éve.

Mindig csinál valamit, a tétlenséget nem ismeri. Vendégeivel vidám, derűs, gyakorta kínálja őket, minket is, (a helyi szokás és vendégszeretet jeleként) „alkohol tartalmú folyadékok” egész sorával.

No de most nézzük, hogy mi mivel töltöttük napjainkat. Csütörtökön kirándultunk a Bucsony-ba (közeli erdőség). A vadászháznál leültünk és pihenés képen a különböző személyiségtípusokkal foglalkoztunk. Megpróbáltuk egymást a különböző típusok között elhelyezni. Majd hazaindultunk a szebbnél szebb gombákkal ékes erdőben. Atya tanácsolta, hogy egy bizonyos helyen térjünk le a turistaútról, mert a közelben lakó házörző eb, már több turistát is megkóstolt. Sikertől olyan nagyot kerülnünk, hogy a végén kicsit el is tévedtünk. Aztán egyszer csak

előbukkant a falu képe a templommal. Felhőtlen boldogságunkat most már csak egyikünk csipogó mobil telefonja zavarta meg. Ezen a mobilon kaptunk hírt egy Zoli nevű nagytétényi fiúcska születéséről.

Tehát sikerült hazaérnünk a szentmisére. István atya a plébánia borospincéjét átalakította kápolnává. A hétköznapi misék ebben a kb.5x5 m-es helyiségben kapnak helyet. Az oltár a szoba közepén van körben két sor paddal. Szemben a falon egy nagy fakereszt áll, rajta: „nincs itt, feltámadott” felirat olvasható. Jobbról és balról Jézus szíve és a Szűzanya szobra áll. Van egy gyóntató is bent, amely egy tolóajtós nagy fekete szekrényhez hasonlít. A kápolna megtelt legalább húszan gyűltünk össze. Bensőséges családi hangulatot árasztott.

A vacsoráról Endrődi Péter gondoskodott. A gulyásfőzés bográcsban (krumpliás után) 19 órakor kezdődött, s kb. három órán át tartott. Az atya – aki állítása szerint nem szokott vacsorázni – elsőként nyújtotta tányérját, hogy éhségét végre ne csak a finom illattal csillapítsa. Mindenki degeszre ette magát. A sötétségtől látni ugyan nem láttuk, mit eszünk, a fő az volt, hogy ízlett.

Aztán gyorsan lefeküdtünk, mert másnap reggel, pénteken ötkor keltünk, és István atya vezetésével vadat lesni mentünk. Vaddisznót nem láttunk, de néhány őzet és egy őzmamát a gidájával azért szemügyre vettünk. Kár, hogy a távcsvet pont most hagytuk otthon. A domboldalon a derékgig erő fűben az atya egyszer csak eltűnt a szemünk előtt. Fogta magát és hanyatt feküdt a fűben. ezt persze nekünk is ki kellett próbálni. Egészen különleges érzés. A fekhely puha volt, a nap lágyan sütött, a magas fű megvédett az enyhe szellőtől, csend borult ránk és közben friss reggeli levegővel telt meg a tüdők. Aki teheti, próbálja ki egyszer.

Délelőtt megismerkedtünk a daróci ministránsfiúkkal foci közben. Az atya és mi nagytétényiek voltunk az ellenfél. Ők általános iskolások voltak, fürgék és ügyesek. Hozzjuk képest „nyugdijas csapatnak” éreztük magunkat. Kivéve az atyát, aki a felnőtt csapatban focizik, és Tamás Attilát, aki úgy fut, mint a nyúl. Elsősorban az ő érdemük, hogy miénk lett a győzelem. Jót nevtünk, amikor hallottuk, hogy az ellenfél csapatából elkiáltja magát valaki: „Fogja valaki a Micimackót!” A fiú minden bizonnyal Andrásra gondolt, aki micimackós pólójában éppen minden erejét összeszedve közeledett a

labdával a kapu felé. Tette mindezt a húsz-harminc centiméteres sárga fehér virágokkal tarkított rétnék is beillő pályán.

Ennyi mozgás után délután autóval mentünk a füleki várhoz. A megmaradt várfalak igazán szépek, látványosak. Magát a várat egy vulkáni képződményre építették. Füleken még betértünk egy ABC-be, s gondoskodtunk arról, hogy a szlovákiai édességeket, csokit is kipróbáljuk.

Este fiúnapot tartottunk, ami azt jelentette, hogy a fiúk készítik a vacsorát és ők is mosogatnak el! Attila és Péter 14 tojásból csinált nekünk hagymás rántottát. Ez hamar elfogyott, s még kértünk ráadást 8 tojásból. Amint ezt is elfogyasztottuk vendégünk érkezett: Németh Ildi. Ő is éhes volt. Így harmadszorra is készítettek még egy adag rántottát. A vacsora után autóba ültünk és az atya megmutatta nekünk a hegymegi templomot. Lefekvés előtt még a Szellemparti nevű társasjátékkal fárasztottuk egymást.

Elérkezett a szombat a nagy kirándulás napja. Egy falubeli lány, Kati volt a túravezetőnk. Arra emlékszem, hogy egy helyen otthagytuk az autókat, s elindultunk felfelé az erdei úton, és

onnantól csak mentünk, csak mentünk, csak mentünk egyre feljebb. Egyszer találkoztunk egy pásztorral a nyájával és természetesen egy pajkos kutyussal, aki először jól megijesztett minket, aztán leállt velünk haverkodni. Szerencsére útközben az eső csak kerülgetett minket. Csak akkor mutatta meg mire képes, amikor már felértünk a Poľana szállóhoz. Itt a szakadó eső elől menedéket lertünk. Forralt borral, teával és Becherovkával frissítettük magunkat (a 12-15 fokok hidegben), elfogyasztottuk az elemóziánkat. Továbbindulni az eső miatt még mindig nem tudtunk. Így előkerült Attila hátizsákjából egy kiselőadás a Galilei perről. A beszélgetés közben egyszer csak eltűnt a köd a tájról, kivilágosodott, az eső véget ért. Örömmel indultunk tovább a cél felé. Nemsokára elérkeztünk a vízeséshez. Harminc méter magasból zúdul alá a víz nagy robajjal. Fantasztikus látvány tárult elénk és a hangja is felejthetetlen volt. Az élményt izgalmas létramászás egészítette ki. Én bizony egy kicsit féltem. De ide eljutni megérte a fáradságot.

Este atya megjegyezte, hogy nem is vagyunk igazi turisták, mert elmeséltük

neki, hogyan tettük meg a túra utolsó szakaszát. Már igencsak elcsigázottan gyalogoltunk és az autóinkról álmodoztunk, amikor a valószínűtlenül zöld domboldalak között, a kanyargós úton egy traktor jelent meg, utánfutóján szénát szállítva. Egyikünk: Németh Ildi nem állt meg egy apró sóhajnál, hanem a tettek mezejére lépett. Leintette a traktort! S az, csodák-csodája megengedte, hogy 8-an fölszálljunk az utánfutóra, aminek még oldala sem volt. Kellemes sétakocsikázás, illetve traktorozás következett. A traktorossal utazott egy kisfiú is, akinek hálánk jeléül egy tábla csokit adtunk.

Otthon vacsora után társasjáték és végül az atya által nekünk válogatott házi EDDA-koncert következett éjjelig. Másnap a búcsúzás napja volt. Takarítás, rendrakás, ebédfőzés és a vasárnapi ünnepi mise a falu templomában a guszonai hívekkel.

„Röviden” így telt el a mi táborozásunk. Örülök, hogy részt vehettem benne. Remélem, jövőre majd még többen részesülhetünk ilyen élményekben.

Maya

Hittantábor

Az ideai hittantábor – nagy örömünkre – nem messze a Balatontól, Szentantalfa nevű kis faluban került megrendezésre. A 26 fős vidám társaság nagy meglepedésére kétszer is voltunk Zánkán fürödni. Nem szenvedtünk hiányt kedvenc elfoglaltságunkban: a fociban, és a fagyizásban sem; sőt, Gabi néni az érdeklődőket kézimunkázni is megtanította. Megnéztük a nagyvázsonyi várat, a lovagi tornát és, hogy a kirándulás se maradjon ki, visszafelé gyalog mentünk.

Otthon finom ebéd és Ferenc atya várt minket, aki másnap délutánig maradt és két táborig misét is tartott nekünk, ami nagy élményt jelentett mindnyájunknak. Rengeteget énekeltünk, vallásos énekeket és slágereket egyaránt; még a mosogatás „szenvédéseit” is enyhítettük vele. Köszönjük Ferenc atyának, Baba és Gabi néninek ezt a felejthetetlen tábort és, hogy ilyen jól érezhettük magunkat!

Dombi Anikó

KRÓNIKA

- Június 8.** A felnőtt hittan évről-évről „ünnepelet” a felszerben tartottuk, jutalom könyvekkel és Papp-Váry Laci jutalom-főztjével.
- Június 16.** Százhalombatta: Immáron hatodszor szervezte meg és fogadta be a Németh család Keszthelyi Ferenc egykori nagytétényi hittanos tanítványainak, szüleiknek, nagyszüleiknek és gyermekeiknek találkozóját Dunafüreden. Évről-évre izgalmas élmény már a különleges meghívó is. A szép kertben összetalálkozó 40-50 fő most is kitűnően érezte magát egymás és Endrődi Péter bográcsgulyásának társaságában.
- Június 28- július 1.** Iszkaszentgyörgy: Kisközösségi lelkigyakorlat
- Július 18-22.** Az ifjúsági csoport táborozása a szlovákiai Guszonán
- Július 28.** A képviselőtestület búcsúzott az egészségi állapota miatt tőlünk eltávozó Ferenc atyától
- Július 30 - augusztus 3.** Római ministráns találkozó (Lapzártánk miatt Kinga, Kati, Dodó élményeiről beszámoló a következő számban.)

PIROSKA ÉS FARKAS

azt hallották, hogy a csíksomlyói búcsún pünkösdkor több százezren vettek részt.

- Ott mennyi hinta lehetett, meg árus! - ámuldozott Farkas.

- Én félnék, még agyon taposnának! - mondta Piroska.

Farkasra egyáltalán nem hatott ez a női gyengeség, folytatta: - Régen, mikor még a mi búcsúnkra szoktak jönni Pimpikéék, Jenő bácsitól mindig kaptunk pénzt hintára, fagyfaltra. Bezzeg mostanában! Ebben a drágaságban! Amit a zsebpénzemből rászánok, annyit költhetek. Még szerencse, hogy nagymama nem szokott le az ünnepi ebéd készítéséről.

- De, azért mégis mindig kimész, ott kóvályogsz! És vered a lányokat a fakanállal – sziszegte Piroska.

- Úgy bizony, - hahotázott Farkas, - ilyen lehetőséget nem hagyok ki! És legközelebb még a testvérkém fenekét sem kímélem! Mit nyávogsz itt, hiszen alig várod, hogy végigvonulhass a búcsún!

- A stílus arról árulkodik, hogy ti vursliba készültök, nem búcsúba – hallották az éppen belépő nagymamától.

- Hiszen az ugyanaz, - rikkantotta Farkas.

- Nem tudom, mit szólnátok, ha olyan ünnepi ebédet tálalnék, mint amilyen bővlikat árulnak a búcsúban a vásárosok!

- Miért, a nagymama idejében a kis tükrös, cukormázaz mézeskalácsszívek különbek voltak? - kérdezte Piroska.

- Régen is úgy volt, mint ma. Kényelmes elfogadni az éppen divatos, minden alkalomra jó portékák kínálatát. Akinek ez tetszik, az menjen búcsúkor is vursliba. De nekem nem a hinta, nem a vásárfia jelenti a búcsút.

- Hát akkor mi a búcsú? - tudakolta Farkas.

- Na várjatok csak, hol is kezdjem? Mert azt hiszem, messze járunk az igazságtól. Szerintem, gyakran előfordul még nem vallásos emberrel is, hogyha nagy bajban van, felsóhajt: Istenem, most segíts! Vagy ha például az apátsági templom mellől lenézek a csillogó Balatonra, önkéntelenül is kifut a számon: Uramisten, de gyönyörű!

- De nagymama, mi köze ennek a búcsúhoz? - kérdezte Piroska.

Nagymama töretlenül folytatta: - Vannak helyzetek, amikor az ember ösztönösen Istenhez fordul. Szent Pál, az ősatyák, egyes remeték elvonultak a pusztába imádkozni, mert ott jobban megtapasztalták Istent. Vannak helyek, ahol megmagyarázhatatlan gyógyulás, csodálatos megmenekülés, jelenés történt, ahol valamelyik szent járt. Ezek a helyeken mintha közelebb lenne hozzánk Isten. Ezek lettek a búcsújáró helyek. Ahová elzarándokolunk a Jóistennel beszélgetni, imádkozni, szívünkbe nézni, testileg, lelkileg felfrissülni.

- De nemcsak zarándoklattal lehet búcsúba jutni. Minden templom védőszentjének napján van a templombúcsú. Ez egy helyi ünnepnap. A mindennapjainkból kikapcsolódva, ünnepélyes szentmisén Istenhez fordulunk. Kérjük, tisztítsa meg lelkünket.

- Hú, az árgyélusát – dörmögte Farkas – most mit csináljak?

- Gyónjál és áldozzál, imádkozzál - vágta rá rögtön nagymama. - Ezzel megszabadulsz a bűneidről, közelebb kerülsz a Jóistenhez. Mi úgy mondtuk: Teljes búcsút nyersz.

- De nem javaslom Farkas, hogy a búcsú ebéd helyett böjttel sanyargasd magad – tette hozzá hamiskás mosollyal.

- Pedig nagyon megérdemelné – kuncogott Piroska.

KE.

***** Naptár *****

augusztus 01.

Egyházközségünk új plébánosa Hegyi Balázs. Ezúton is köszönjük Ferenc atyának a velünk töltött 6 évet, hogy annyi segítséget és ismeretet kaphattunk tőle. Isten áldását és jó egészséget kívánunk további szolgálatára.

augusztus 15. Nagyboldogasszony
18³⁰

Templomunk búcsúja, ünnepi Szentmise Ferenc és Balázs atya koncelebrálásában, utána ismerkedés és búcsú a plébánián.

augusztus 20. Szent István király ünnepe
október

Ünnepi szentmise
A következő Hírlevél megjelenésének várható ideje

A Hírlevelet kiadja: a nagytétényi római katolikus egyházközség. Szerkesztik az erre jelentkezők, írják az egyházközség tagjai, ezért akik a lapban bármit olvasni, látni szeretnének, valamit hirdetni, felajánlani, kérni óhajtanak, vagy bármilyen ötletük van a lappal kapcsolatban, azok a következő személyeket keressék:

Szeibert András	(1225. Budapest, Batthyány u. 34.	Tel: (1) 424-0252),
Koncz Endre	(1225. Budapest, Tenkes utca 4/a.	Tel: (1) 207-5977),
Németh András	(2440. Százhalombatta, Erkel Ferenc krt. 46.	Tel: (23) 357-195).

A plébánia levelezésekre is be lehet dobni híreket, üzeneteket.

A Hírlevél megfelelő mennyiségű anyag összegyűlte után, vagy alkalomhoz kapcsolódva jelenik meg. Az újság korábbi példányai a plébánián igényelhetők.

2 oldal (1 lap) előállítási költsége mintegy 15 Ft. A költségek fedezésére adományokat elfogadunk.